

Lieve kinderen van het kinderpardon,

Onze kerk is te klein om voor jullie allemaal een stoel klaar te zetten.

Daarom staan er een paar, maar we bedoelen jullie allemaal.

We zijn bezorgd om jullie.

Heel veel van jullie zijn al heel lang in Nederland, vaak zelfs hier geboren.

Jullie spreken Nederlands, zitten op voetbal, gaan met de fiets, doen aan sinterklaas en lusten inmiddels boerenkool, patat en soms zelfs haring en erwtensoep.

Jullie spelen, leren, lachen, en leven zoals en met de kinderen en kleinkinderen van ons hier in de kerk.

Maar we weten dat jullie 's nachts vaak wakker liggen.

We weten dat jullie vaak ziek zijn, hoofdpijn, buikpijn en andere klachten die komen door spanning.

We zijn bezorgd om jullie want we lazen van die 38 professors en andere geleerden die hebben vastgesteld dat als je vijf jaar lang zoals jullie in spanning zit, als maar moet wachten, je daar blijvende schade aan oploopt. Schade in je hersenen, schade in je lichaam en schade in je ziel.

En jullie zijn allemaal al lang over die vijf jaar heen.

Wij zijn bezorgd om jullie want wat moet er nu van jullie terecht komen? Hoe moet het verder? Vooruit, achteruit?

We schamen ons ook. Want hoe het ook gekomen is...het lag niet aan jullie, het is niet jullie schuld!

We schamen ons want jullie moeten erop kunnen rekenen dat deze wereld een veilige plek voor jullie is. Een plek waarin jullie voluit kind kunnen zijn, een plek waar jullie onbekommerd kunnen spelen, experimenteren, leren en waar grote mensen er zijn om voor te lezen en om voor te gaan.

Wij schamen ons dat we jullie niet kunnen garanderen dat we in ons land jullie rechten, de rechten van het kind, hier zullen nakomen.

Drie van jullie zitten op dit moment met hun vader en moeder in een kerk in Den Haag. Daarom vijf stoelen. In die kerk is al 1500 uur een kerkdienst aan de gang. We gaan er zo onder de collecte wat van zien. Zolang die kerkdienst duurt worden jij

Hayarpi,

je broertje Warduhi en

jij zusje Seyran

niet uitgezet. Dat is mooi maar dat is ook vreselijk. Een kerk als vluchtoord maar ook als gevangenis.

We hebben bewondering voor jullie moed, al die uren, dagen, weken, maanden

voor jullie hoop, voorlopig nog tegen de feiten in

voor jullie geloof, waarin je je leven in Gods hand legt.

Vanmorgen hier in deze en heel veel andere kerken staan we bij jullie stil.

Wij grote mensen.

We staan bij jullie stil maar weten eigenlijk niet zo goed wat te zeggen, wat te doen.

En we realiseren ons maar al te goed dat jullie aan onze beklemming, aan onze onmacht

geen boodschap hebben. Dat jullie uitreiken naar leven, naar vrijheid, naar geluk en dat jullie daar recht op hebben.

We gaan zo voor jullie bidden. Bidden om moed en om gerechtigheid. Om geloof, hoop en liefde.

En we hopen dat jullie ondanks alles voor ons willen bidden. Om moed en om gerechtigheid. Om geloof hoop en liefde.

En we houden jullie in gedachten.

God zij met jullie.